

сърбитѣ да възстанатъ. Българскитѣ войски отново навлѣзли въ Сърбия и потушили възстанието. Павелъ билъ сваленъ и вмѣсто него поставенъ Захарий.

Симеонъ се готвѣлъ силно за трети и последенъ походъ противъ Цариградъ. Презъ 921 г. той настѣпилъ въ Тракия и превзелъ Одринъ. Сега той показвалъ византийцитѣ да не се противятъ, защото било безполезно, ами да отворятъ портитѣ и тържествено да го посрещнатъ като царъ на българитѣ и на гърцитѣ. Уплахата на ромеитѣ била безгранична. Патриархътъ Николай Мистикъ се турилъ на работа. Той написалъ 26 писма до Симеона да го моли съ „сълзи на очи“ да се откаже отъ намѣрението си за Цариградъ. „Готови сме, пише той, да ти дадемъ земи, пари, дарове и всѣкакви други награди, само Цариградъ недей иска. Тоя градъ е свещенъ за ромеитѣ и само ромейски императоръ може да царува на негова престола“. Симеонъ отговарялъ на патриарховитѣ писма и го укорявалъ, че ромеитѣ търпятъ арменеца Романа, а него (Симеона), който владѣе цѣлия Балкански полуостровъ, не искатъ да пуснатъ въ естествената столица на полуострова.

Освенъ патриархъ Николай, и Романъ Лакапинъ писалъ умолителни писма до Симеона, ала той останалъ непреклоненъ. Една армия била пратена на югъ чакъ къмъ Атина, съ друга Симеонъ потеглилъ за Цариградъ. Часть отъ войската му се изправила предъ градскитѣ стени, а съ друга часть той отишълъ къмъ Галиполи. Имало едно нѣщо, което измѣчвало Симеона. Той знаелъ, че безъ флота Цариградъ не може да се превземе. Поради това пратилъ свои хора да идатъ до арабския халифъ въ Африка и му предложатъ съюзъ срещу Византия (922 г.). Ако арабитѣ помогнатъ съ флотата си, византийската империя ще